

BLIJF VAN MIJN LIJF

Tragikomedie in twee bedrijven

door

DELIA GROENENDIJK

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BLIJF VAN MIJN LIJF** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **DELIA GROENENDIJK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2005 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Johan - Zachtaardige, aantrekkelijke man, die door zijn vrouw mishandeld wordt. Van beroep dameskapper.

Sandra - Vrouw, die haar slechte huwelijk ontvlucht is.

Anita - Volks type, die het verblijf in het blijf van mijn lijfhuis ziet als een reden om lekker te luieren, en de sociale dienst samen met haar man op te lichten.

Arnold - Man van Sandra, die er alles voor over heeft om zijn vrouw terug te winnen.

Erica - Psychiater, die naast haar eigen praktijk aan huis, ook een aantal dagen in het tehuis therapie geeft.

Janske - Protégé van Erica, die als vrijwilligster in het tehuis werkt en al jarenlang last heeft van smetvrees.

Mevr. Bot - Moeder van Anita, die Janske als vrijwilligster in het tehuis opvolgt, nadat Janske op wonderbaarlijke wijze is genezen.

DECOR:

Het speelt zich af in een huiskamer en het kan eventueel tussen de gordijnen gespeeld worden. Er staat in ieder geval een bank met daarnaast een grote bureaustoel. Salontafeltje met lectuur en eethoekje met drie stoelen + eenpersoonstafeltje met een stoel. Wat kastjes met gezelschapsspelletjes en boeken. Er is een opgang c.q. deur. Er kunnen eventueel spandoeken opgehangen worden met teksten als: Alles went behalve een vent et cetera.

KLEDINGADVIEZEN:

Anita - heeft “gescheurd” naveltruitje met strakke broek, punkhaar en tatoeages (plakplaatjes) Ze kauwt kauwgum.

Johan - is netjes maar wel modern gekleed.

Janske - is degelijk en conservatief gekleed.

Erika - Het hele stuk in witte jas met om haar nek een stethoscoop en in haar zak een bloeddruk pomp.

Anderen - normaal gekleed. Arnold heeft aanplaksnor.

Opbouw stuk:

Eerste bedrijf:

Eerste acte - overdag.

Tweede acte - de volgende middag.

Derde acte - de volgende dag.

Pauze.

Tweede bedrijf:

Een week later.

Eerste acte - overdag.

Tweede acte - de volgende dag

Eerste bedrijf

Als het doek opgaat zien we Johan en Sandra, die aan tafel zitten te scrabbelen en Anita, die languit op de bank ligt met haar mobieltje. Johan heeft een kladblok bij zich liggen met balpoint.

Anita: Hoi John met mij. Ik ben goed aangekomen hier. Ik word hier helemaal in de watten gelegd joh. Er stond gelijk een heel crisisteam voor me klaar om me op te vangen... Ja natuurlijk heb ik me goed kunnen houden. Je weet toch hoe goed ik kan toneelspelen. Hahaha... Ja die koters zitten hier lekker in de crèche, hebben we alle twee even rust... Ja ik hou ook van jou. Doei! Tot vanavond.

Sandra: Wie was dat nou?

Anita: Dat was John mijn man.

Sandra: *(verbaasd)* En dat was diegene voor wie je hierheen bent gevluht!

Anita: *(pakt kauwgommetje en steekt het in haar mond)* Je moet natuurlijk wel je bek houden tegenover de leiding, maar John en ik spelen gewoon een spelletje. Op een verjaardagsfeestje kwam het onderwerp blijf van mijn lijfhuis eens ter sprake en dat je dan als vrouw lekker een uitkering krijgt. Dat leek John en mij ook wel wat en ook voor die koters. Ik heb er drie en die zijn we af en toe spuugzat, nou en hier worden ze lekker de hele dag opgevangen in de crèche.

Sandra: Ik vind het maar raar dat je zoiets doet. Dat is toch misbruik maken van overheids gelden.

Anita: Mag ik misschien ook eens een keer. John en ik hebben al zo lang belasting betaald overal voor, dat we er nu ook wel eens van mogen profiteren. Je houdt je bek hè. En jij ook *(wijst op Johan)* Hoe heet je eigenlijk?

Johan: Johan.

Anita: *(gaat naar tafeltje om zich voor te stellen)* Anita.

Sandra: Sandra.

Anita: Zitten jullie al lang hier? *(trekt sliert met kauwgom)*

Sandra: Johan en ik zijn hier ongeveer gelijktijdig gekomen, zo'n week of twee geleden.

Anita: Ik had nooit verwacht om hier een vent aan te treffen, je moet wel een enorm watje zijn om je door je vrouw te laten slaan, of zit je hier ook met het oog op de uitkering?

Johan: Nee, nee.

Sandra: Vraag maar niet teveel aan Johan, hij heeft het er nog erg moeilijk mee en Erica en ik proberen hem een beetje op te vangen

door hem veel aandacht te geven.

Anita: Wie is Erica?

Sandra: Erica is de psychiater die hier een paar dagen per week werkt. Je zult haar bij binnenkomst toch ook wel gezien hebben. Ze loopt altijd in een witte doktersjas.

Anita: O, die troelala, dan weet ik wel wie je bedoelt.

Sandra: Ik hoorde je tegen je man zeggen tot vanavond.

Anita: Ja je denkt toch niet dat ik hier vanavond en vannacht ook nog blijf. Ik ga lekker stappen met John, dat hebben we zo afgesproken. Van het extra geld dat ik met mijn uitkering verdienen kunnen we wel een paar rondjes geven in het café.

Sandra: Een rondje nog wel.

Anita: Ja het hele café leeft met ons mee en heeft gewed hoe lang ik het hier uit zou houden, dus die jongens mogen ook wel eens mee profiteren.

Sandra: Als je hier lang blijft gaan ze een huis voor je regelen en zit je toch weer met de vaste lasten en zo.

Anita: O, tegen die tijd ben ik allang vertrokken, is het zogenaamd weer goed gekomen tussen John en mij. Ik zie dit gewoon als een gratis vakantie, en ik kan er wat mee verdienen in de kroeg. Als ik het tenminste drie maanden uithou hiero betalen alle vaste stamgasten mij honderd euro. Dat kan aardig oplopen, want we zijn met een heel koppeltje.

Sandra: Zo zo ja... eh!

Anita: Ik ga weer even relaxen. Lekker op de bank liggen. Ik heb mijn walkman meegenomen met mijn favoriete muziek, dus ik hoor jullie toch niet. Lul maar een eind heen samen. *(gaat weer op de bank liggen en plakt haar kauwgum aan de tafel, zet walkman op, ze beweegt veel bij het horen van de muziek en let totaal niet meer op Sandra en Johan)*

Johan: Ik vind het geen prettig type. Ik voel me helemaal niet op mijn gemak bij haar.

Sandra: Nee mijn type is het ook niet, maar we moeten toch maar proberen een beetje met haar overweg te kunnen, want het lijkt me iemand waar je anders zo ruzie mee hebt.

Johan: *(bedrukt)* Ruzie, dat is wel het laatste waar ik op zit te wachten, om die reden ben ik juist het huis ontvlucht.

Sandra: Wil je er nu eindelijk eens over praten Johan? Je hebt de afgelopen dagen niets anders gedaan dan huilen en Erica en ik krijgen er eigenlijk geen zinnig woord uit. *(Johan slaat handen voor ogen en houdt zijn hoofd naar beneden, daarna zingt Anita luidkeels mee met walkman; je loog tegen mij alsof ik een kind was, Johan en*

Sandra kijken elkaar veelbetekenend aan)

Sandra: *(als het weer stil is)* Vertel verder Johan.

Johan: Ik vind het zo moeilijk om over mezelf te vertellen, terwijl jij het toch ook niet makkelijk hebt, je zit hier immers ook niet voor niks.

Sandra: Vertel dan eens over je kapperszaak. Je bent toch dameskapper.

Johan: Ja en dat geeft nu juist problemen. Ik ben goed in mijn vak en de klanten stellen vertrouwen in me. Menige vrouw vertelt me haar hartsgeheimen, want ik ben altijd begripvol en toon belangstelling voor hun doen en laten en dat kan mijn vrouw niet hebben. We wonen boven de zaak en dan staat zij vaak boven aan de trap te luisteren. Als ik dan om zes uur de zaak afsluit en ik ga naar boven, staat zij bovenaan de trap en krijg ik klats boem gelijk een knal voor mijn kanis.

Sandra: Dat is toch ook ziekelijk jaloers.

Johan: Dat is het ook en dat is nog niet het enige. Ze probeert me op alle mogelijke manieren naar beneden te halen en me te laten voelen dat ik niks voorstel. Ja ik ben nogal onhandig en stoot vaak wat om of loop per ongeluk ergens tegenaan en dan begint ze me toch te schelden. Ze zegt dat ik motorisch gestoord ben en heeft me pas geleden een blauw oog geslagen omdat ik haar een kopje koffie bracht met een voetbad. Toen was voor mij de maat vol en ben ik hierheen gevlucht.

Sandra: Heb je dat allemaal aan Erica verteld?

Johan: Nee nog niet, jij bent de eerste aan wie ik het vertel, maar sorry, ik denk alleen aan mezelf. Wat is jouw verhaal?

Sandra: Dat komt nog wel. Ik vertel dat later wel. Je hebt al genoeg aan je hoofd. Laten we verder gaan met ons spelletje. Jij was aan de beurt. *(Anita begint weer luidkeels te zingen; een liedje van André Hazes of iets dergelijks)*

Johan: *(stoot plankje met letters om)* O, oh zie je nou wel hoe onhandig ik ben. Eens kijken of er ook nog een op de grond is gevallen. *(wil stoel naar achteren schuiven om op de grond te kijken, maar laat de stoel achterover vallen)*

Anita: *(zet koptelefoon af)* He lul kun je niet uitkijken, ik schrik me te pletter.

Johan: *(raapt stoel op. Tot Sandra)* Dat bedoel ik nu. De mensen krijgen een hekel aan je als je zo onhandig bent.

Sandra: Je moet je niet alles zo aantrekken, dat zou een stuk schelen. *(Erica komt op met Janske, die een emmer sop en plumeau bij zich draagt en rubber handschoenen aan heeft)*

Erica: Mensen mag ik jullie even voorstellen aan mijn protégé Janske.

Ik zou graag willen dat jullie heel lief voor haar zijn en haar in haar waarde laten. Janske heeft namelijk last van smetvrees en ik heb haar tot nog toe niet kunnen genezen. Omdat ze van het thuiszitten als maar somberder werd, heb ik haar aangeboden dat ze hier mocht werken als vrijwilligster. Laten jullie haar maar gewoon haar gang gaan als ze soms tien keer iets schoon wil maken. Bovendien is ze heel verlegen, dus laat haar maar een beetje met rust.

Sandra + Johan: Ja dat zullen we doen.

Erica: *(kijkt licht geërgerd naar Anita, die haar geen blik waardig keurt en helemaal opgaat in haar muziek)* O, Johan morgen verwacht ik je om drie uur op therapie. Er is alleen een ding, wat misschien wel lastig voor jullie is. Mijn kantoortje wordt verbouwd dus daar kunnen we de komende weken niet in. Ik moet mijn therapie aan ieder van jullie dus hier geven. Dat betekent wel, dat de anderen dan even naar de crèche moeten verhuizen, want ik moet wel onder vier ogen met jullie kunnen praten. *(gaat af. Janske gaat overal met een sopdoekje langs en met de plumeau. Ze gaat daarna stofzuigen en wil ook de bank zuigen waar Anita op ligt. (een poosje stil spel, Sandra en Johan scrabbelen, waarbij Johan steeds op zijn balpen kauwt en Anita zingt nu: Ik verscheurde je foto van Koos Alberts of iets dergelijks)*

Anita: Hier sla je het maar over, je ziet toch dat ik hier lig ja! *(Janske zuigt toch per ongeluk aan Anita's kleren)* Trut je bent al net zo onhandig als die oetlul daar. *(wijst op Johan)* Ik ga hier weg, even in de keuken kijken of het vreten al klaar is en dan ga ik vanavond mooi pleite. *(gaat af)*

Janske: Ik deed het per ongeluk hoor.

Sandra: Ja dat begrijp ik, let maar niet op haar. Ze is een beetje gefrustreerd. Kom maar even zitten en speel een potje met ons mee.

Janske: *(gaat zitten met handschoenen aan)* Kun jij even letters voor me pakken, dat gaat zo moeilijk met die handschoenen aan.

Sandra: Ja zeg die hou je toch niet aan. Je bent toch niet gek zeker?

Janske: Ik kan ze niet uit doen, dat mag ik niet.

Sandra: Van wie niet?

Janske: Ik hoor altijd maar een stem, die zegt dat ik ziek zal worden als ik niet doe wat hij zegt. Er zitten allerlei bacteriën op die letters, want iedereen raakt ze aan.

Johan: Ach meisje als je alles met een microscoop zou kunnen bekijken dan wemelde het van de bacteriën. *(voelt aan Janskes haar)* Wat denk je dat er in zo'n bos haar verborgen zit.

Janske: *(gilt)* O, wat doe je nu. Je zit met je handen aan mijn haar. Nu moet ik het weer gaan wassen. O, o oh, ik blijf aan de gang. Ik word

er zo moe van. *(gaat af. Johan wil er achteraan gaan, maar struikelt daarbij bijna over de stofzuiger)*

Sandra: Laat maar, ze is al weg. Wat zou je eigenlijk voor haar kunnen doen. Wat een zielenpoot zeg. Zet die stofzuiger maar een beetje aan de kant anders struikel je er straks weer over. *(Johan zet onhandig stofzuiger weg)*

Johan: Ze zal hier nog wel vaker komen, ik spreek haar nog wel. Wie was er ook weer aan de beurt?

Sandra: Ik, maar ik zie het niet meer zitten. Het ligt zo vast. Zullen we ermee ophouden?

Johan: Ben je gek, we gaan door tot het bittere eind, wat zouden we hier anders moeten doen.

Sandra: Dan maak ik wel een of ander rot woordje. Ik heb geen zin om zo lang na te denken. *(legt neer Ate)*

Johan: Ate, dat is toch niks?

Sandra: Ja Ate, van Ate de Jong, die schrijver.

Johan: Dat mag niet, dat is een eigennaam. Dat staat in de spelregels.

Sandra: Wat kan mij die spelregels schelen. Ik maak mijn eigen spelregels wel anders heb ik er geen zin meer in.

Johan: Nou vooruit dan maar, maar dan mag ik het ook.

Sandra: Ja, goed afgesproken. Ate, vier punten, het is de rot moeite niet. Straks loop je nog op me in. Jij bent nu aan de beurt.

Johan: Eens even denken. *(kauwt op balpen maar dan krijgt hij blijkbaar een stukje balpen in zijn mond en spuugt het met een vies gezicht uit)* Gadverdamme, ik kreeg een stukje in mijn mond, ik moet hier toch eens mee ophouden, met dat ballpointkauwen, het is echt een zenuwtrekje van me.

Sandra: Kijk maar uit, straks kauw je de inkt er nog uit en word je vergiftigd. Maar laten we door gaan, anders komt het spelletje nooit uit, niet te lang denken alsjeblieft.

Johan: *(draait aan letters en is dan opgetogen)* Nou heb ik iets gevonden. Je zult versteld staan. Zes keer woordwaarde plus al mijn letters kwijt.

Sandra: *(quasi boos)* Nee toch, wat flik je me nou!

Johan: *(legt links boven aan Sandra's woord aan)* Psychiater! *(trionfantelijk)* Kijk eens even, de vondst van de eeuw. Bedankt voor dat rot woordje van vier punten van jou, daar kon ik mooi bij aansluiten. Jammer nog dat die twee keer letterwaarde door jou bezet was, want als ik mijn y daar op had kunnen leggen, dan had ik nog achtenveertig punten extra gehad. *(wrijft vergenoegd in handen)* Eens even optellen. Zes keer woordwaarde: is honderdachtendertig punten plus vijftig punten extra omdat ik al mijn letters kwijt ben, dat

maakt samen honderdachtentachtig punten. (*heft handen*) Hoera, hoera een record!

Sandra: (*leunt verslagen naar achteren*) Je bent nogal met jezelf ingenomen zo te zien. We kunnen er nu net zo goed mee uitscheiden. Ik kan nu toch niet meer winnen.

Johan: Dat vind ik zwak van je, dat je niet tegen je verlies kunt.

Sandra: Zie je trouwens wat voor woord je hebt gemaakt? Psychiater, dat is wel toepasselijk hier. Erica bovenaan het bord.

Johan: Ja zeker toepasselijk boven aan het bord, wij houden haar immers hoog en zij is ons heel veel waard.

Sandra: Overdrijf je nu niet een beetje Johan, het is geen heilige of zo.

Johan: Dat niet, maar ik heb de grootste bewondering voor die vrouw, ze werkt keihard, ze is hier een paar dagen per week en dan heeft ze ook nog een praktijk aan huis, 's avonds moet ze nog haar vakliteratuur doornemen en ik heb gehoord dat ze gescheiden is en ook nog helemaal alleen voor haar kinderen moet zorgen. Ik geef het je allemaal te doen. Ik neem werkelijk mijn petje voor haar af.

Sandra: Hmmm ja. Ik stop er even mee hoor met het spel, we maken het later wel af. (*rekt zich eens even lekker uit en geeuwt*) Hè, hè, daar word je moe van, van dat nadenken.

Johan: Kun jij je goed uiten bij Erica?

Sandra: Dat gaat wel. Ze is erg vriendelijk maar ik heb haar nog niet alles verteld. Ik zit maar te denken wat ik beter niet en beter wel kan zeggen.

Johan: Hoezo, je zegt toch gewoon de waarheid. Je moet open zijn anders kan zo'n vrouw je nooit helpen.

Sandra: Ja, maar... (*nadenkend*)

Johan: Heb je soms wat te verbergen, ben je niet helemaal eerlijk geweest?

Sandra: (*aarzelend*) Ja dat is te zeggen... Het is niet zo erg als bij Anita, maar mijn verhaal is ook anders dan het geijkte verhaal.

Johan: Vertel maar. Ik kan heel goed luisteren..

Sandra: Arnold en ik hebben eigenlijk een heel slecht huwelijk en er vallen over en weer wel eens klappen. Zelf kan ik me ook vaak niet inhouden

Johan: O, en waar gaat het dan zoal over?

Sandra: Het begon al toen we pas getrouwd waren. We woonden op een kleine bovenetage en ik deed al het huishoudelijke werk. Meneer deed niks, zat maar voor de tv te zappen. Toen vroeg ik terwijl ik me al zo lang had ingehouden, op mijn allervriendelijkste toon; "Ach Arnold wil jij morgen de vuilnisbak even naar beneden sjouwen en aan de weg zetten?" Zegt ie; "Ik ben besodemieterd."

Toen kon ik me niet meer inhouden en gaf hem een ram voor z'n kop, maar toen gaf hij mij weer een hengst terug.

Johan: En dat is sindsdien wel vaker gebeurd?

Sandra: Ja regelmatig. Zo vertelde ik hem ook eens een keer dat ik niet langer dan twee baantjes kon zwemmen in het zwembad, dat ik dan al zo buiten adem was dat ik even aan de kant moest gaan staan. Geloofde die niet. *(op zware toon nadoend)* "Als je zo lang kunt lopen dan kun je ook zo lang zwemmen, dat is precies hetzelfde." Ik werd zo kwaad dat hij mij niet geloofde, dus ik gaf hem weer een ram, niet zo hard hoor, maar ik kreeg van hem een keiharde stoot terug.

Johan: Heb je wel eens onder de blauwe plekken gezeten?

Sandra: Nee dat niet, hij kijkt wel uit hoe hij slaat. Maar een keer was het toch wel goed raak. Ik zat op de bank en ik had knallende koppijn en ik zeg dat zo tegen hem. Zegt ie: "Je bent precies je moeder, die klaagt ook altijd." Toen had hij mij helemaal op de kast. Als er een ding is wat ik niet wil dan is het op mijn moeder lijken en dat weet ie. Dus ik haalde me toch weer even naar hem uit, het een haalde het ander uit en op een gegeven moment rolden we vechtend door de kamer. En toen kwamen die bloedjes van kinderen binnen. Ik zal het nooit vergeten. Ze stonden met van die grote angstige ogen te kijken.

Johan: Wat ben ik aan een kant blij dat ik zelf geen kinderen heb. Stel je voor dat die al die scènes tussen mij en mijn vrouw hadden moeten meemaken. Goed, zulke dingen gebeurden dus af en toe, maar wat was dan voor jou de druppel die de emmer deed overlopen?

Sandra: Nou ja hij heeft verder ook nooit iets speciaals voor me over. Ik wilde bijvoorbeeld altijd zo graag dat hij eens zijn snor zou laten staan. Dat vind ik namelijk zo aantrekkelijk, een man met een snor maar dat heeft hij altijd vertikt om die te laten groeien.

Johan: Maar als hij aan jou had gevraagd of je bijvoorbeeld je haar voor hem wilde verven, had je het dan wel gedaan?

Sandra: Als ik dat zelf niet mooi vind, natuurlijk niet, maar dat is toch heel wat anders.

Johan: Nou heel wat anders, ik vind het net zoiets.

Sandra: *(wuijft weg)* Ach nou ja, maar aan wiens kant sta jij eigenlijk. Je moet het wel voor mij opnemen, verwacht ik.

Johan: Zachte heelmeesters maken stinkende wonden. Ik probeer alles zo objectief mogelijk en eerlijk te beoordelen. Maar je wilt toch niet zeggen dat je hier voor dergelijk soort kleinigheden zit. Wat was voor jou de druppel, die de emmer deed overlopen?

Sandra: Ja het is niet alleen dat, maar Arnold is ook nog seksverslaafd.

Aan mij heeft hij niet genoeg en trouwens als hij zich weer eens als zo'n klootzak gedraagt hoeft hij bij mij ook niet aan te komen ook. De druppel die de emmer deed overlopen bij mij was, dat ik een avond bij mijn vriendin was. Ik ga elke donderdagavond naar haar toe en dan kom ik nooit voor middernacht thuis, maar Cindy voelde zich die avond niet lekker en toen ben ik eerder naar huis toe gegaan. Tref ik me daar Arnold aan in bed met een prostituee. Zegt hij nog ijskoud: "Het is je eigen schuld dat je hiermee geconfronteerd wordt, Had je maar niet eerder thuis moeten komen".

Johan: En toen had je het helemaal gehad met hem?

Sandra: Ja ik had ooit eens uit een blaadje het adres van dit blijf van mijn lijfhuis geknipt, voor je weet het nooit dacht ik en toen heb ik een koffertje gepakt en ben 's avonds laat hierheen gekomen met de taxi.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto